

Categoria B

EL DÉJÀ-VU DE LA TRANQUIL·LITAT

Obro els ulls desorientada sense poder veure res per culpa de la pols en el lloc on era casa meva on acabava d'explotar una bomba dels assetjadors de la meva ciutat d'on no podem sortir. Ara mateix, no em sento gens estressada. Penso en la meva germana, ni em preocupo per ella, penso en els veïns, no sento res per ells, no sento res, només tinc ganes d'anar-me'n ja d'aquí. Se'm fa molt difícil agafar aire per culpa de la pols de les runes de l'edifici on fins ara havia viscut. D'aquesta gran massa de fum se n'obre una petita clariana on puc veure el cel i de sobte m'elevo lentament sentint com la sang regalima per la meva pell. En aquest petit moment sento una tranquil·litat molt gran, una tranquil·litat tan gran que em fa tancar els ulls i em pren un petit somriure dolorós per culpa dels meus llavis tallats del fred hivernal que hi ha en aquests moments a la major part del meu país. Aquest petit dolor em fa obrir els ulls en la foscor de la meva habitació, estirada morta de fred sobre l'humit llit que comparteixo amb la meva germana petita. M'assec en el llit, faig mitja volta, poso els peus sobre el congelat terra per poder-me aixecar i em dirigeixo cap a la cuina per poder escalfar aigua i preparar-me un te. M'endinso a la cuina i agafo una tassa per omplir-la amb la poca aigua potable que ens queda a casa i la poso en un cassó per escalfar-la. Un cop preparat, m'assec a la taula de la cuina abraçant la tassa amb les meves fredes mans per poder-les escalfar uns instants mentre miro el meu esquelètic gat entrar a la cuina quan de sobte començo a sentir explosions a les afores de la ciutat. Bec un glop més de te observant el bonic clar de lluna que regna en aquesta preciosa nit de guerra pels carrers de la meva ciutat. A mida que vaig bevent glopets de la beguda que tinc entre mans vaig sentint les explosions més i més a prop. Deixo la

tassa de te sobre la taula i vaig corrent nerviosa a buscar a la meva germana, a qui em trobo asseguda al llit intentant de parlar-me nerviosa. La faig callar asseguint-la sobre les meves cuixes perquè se sentí més protegida amb la finalitat de tranquil·litzar-la. Coses com aquesta em passen gairebé cada nit des que ens falten els pares. Em dirigeixo amb ella abraçada cap al balcó perquè pugui veure un dels únics moments que trobarà la ciutat bonica. Asseguda al terra recolzant l'esquena contra la paret mirant les estrelles, la meva germaneta em diu gràcies entre sanglots. De sobte, torna a regnar el silenci a la ciutat, però és trencat per la dolça rialla del nadó del veí. En aquests moments de tranquil·litat que tan estimo, em pregunto com vivia la gent aquí a Europa prop de l'any 2000. M'ha arribat la informació que va ser una època encantadora pels seus habitants. Encara em pregunto com no hi havia guerres amb la gran quantitat de població que hi habitava. Avui en dia, només en som la meitat segons el que m'han explicat, i ja n'estic farta de la guerra. També m'han explicat que majoritàriament tothom tenia una vida perfecta i feliç comparant amb la nostra. Tot això va canviar fa cosa d'uns dos segles quan els humans van destruir el planeta i només els més adinerats van poder marxar. Mai s'ha sabut què se'n va fer d'ells, però jo segueixo aquí, així que hauré de lluitar per estar-hi el màxim temps possible. Veig que la meva germana està adormida i m'endinso novament a casa per poder estirar-me un cop més al llit per adormir-me i gaudir del son, un petit moment de glòria en què regna la tranquil·litat absoluta en petits instants. M'estiro sobre el llit per poder gaudir de les hores que em queden de nit adormint-me. Obro els ulls desorientada sense poder veure res per culpa de la pols en el lloc on era casa meva on acabava d'explotar una bomba dels assetjadors de la meva ciutat d'on no podem sortir.

Ara mateix no em sento gens estressada. Penso en la meva germana, ni em preocupo per ella, penso en els veïns, no sento res per ells, no sento res, només tinc ganes d'anar-me'n ja d'aquí. Se'm fa molt difícil agafar aire per culpa de la pols de les runes del lloc en que fins ara havia viscut. D'aquesta gran massa de fum se n'obra una petita clariana on puc veure el cel i de sobte m'elevo lentament sentint com la sang regalima per la meva pell. En aquest lapse em paro a pensar i veig que ja m'ha arribat l'hora perquè sento una tranquil·litat que mai havia arribat a sentir, tot i que ara que hi penso, em fa la sensació que això ja ho havia viscut o somniat.

Pere Rovira